

Un spectacol pregătit cu minuțiozitate

ciune afișată, un fel de părăsire, prea moale, substituie frământarea geologică a unui personaj cu traectorie cehoviană, reîntors secăuțit, sărăcit, în punctul zero al startului. Deposedat de ani, de iluzii, de forțe, de virtualități, de speranțe. Ră-tăcit într-un hățiș drastic, neiertător, de determinări vide.

Dramaturgie vorbind, Maria, eroina Melaniei Ursu, se află pe granița dintre melodramă și superproblematizarea vieții, o dublă maternitate (în afara căsătoriei, cu motivații antinomice) și o istorie pasională zbuciumată aruncînd asupra eroinei multe semne de întrebare greu de soluționat interpretativ. Inegală pe parcursul evoluției, acrița a oscilat între accentele sincere și un surplus tremolat de patos, într-o stăpînire nereglată pe deplin a personajului.

Mai generoase, rолurile înviorate de unda caldă a umorului prilejuiesc interpretelor desfășurarea senină, cumpănită a omeniei, Bineintenționata Suzana, în în-truchiparea Ligiei Moga, hitră, cu unele intensificări comice în sensul sfătoșeniei sănătoase și autoritare, ilustrează exemplara solidaritate feminină și umană. Inițiativele tranșante ale lui Tudor se înscriu pilduitor într-o ofensivă generală, neconținută de (re)instaurare a bunului simț. Gheorghe Gherasim a izbutit un rol de mare prospecție, de rezonanță în cariera sa artistică, bizuindu-se din plin pe partitura textuală, care oferă unul dintre puținii „pozitivi” viguroși, simpatici, credibili, emițători de adevăruri necesare. Cu unele concesii discursive — tributuri strategice ale temerității momentane —, personajul deschide cîmp larg creativității actricești, de care Gheorghe Gherasim s-a folosit cu haz, pondere, măsură și dragoste de oameni. Bolovănos, confundînd sinceritatea și naturalețea cu lipsa manierelor, hărnicia lăudabilă cu urmele ei vestimentare cu totul dezagreabile, Cristian (interpretat de Marius Bodochi cu aplomb și fonetică marginală „de București”) se schimbă din dorința de a fi pe placul fetei iubite (sprintără, obișnuită sub chipul Ilenei Negru-Doina).

Octavian Cosmuța a exprimat fără inutile îngroșări trăsăturile tipului reprezentat de Stroe, acreala și răutatea care, sub masca inițiativelor oneste, sînt în stare să stîrpească visul, să prolifereze suspiciunea, nesiguranța, dezorientarea.

Doina MODOLA

Rămîne pe joi este o punere în scenă a textului Eugeniei Busuioceanu a cărei premieră a avut loc de curînd la Teatrul „V. I. Popa” din Bîrlad. Un spectacol de maturitate artistică al regizorului Cristian Nacu, care gîndește teatral spațiul scenic și relațiile dintre personaje. Circumscrierea ei în actualitate — eroii fiind oamenii cei mai obișnuiți ai zilelor noastre — îi determină pe actorii acestui teatru cu tradiție din Bîrlad să înțeleagă că teatrul este artă și este viață, or, nici arta și nici viața, care își comunică una alteia substanța vie, nu sînt discurs sau lecție.

Un spectacol cu forță de comunicare, ca simbol și mesaj al epocii. Un spectacol pregătit cu minuțiozitate de regizorul Cristian Nacu. Un spectacol care satisface publicul spectator și în care inventivitatea regizorală și arta interpretativă au fost susținute de scenografia Adrianei Raicu-Petre. Este meritul actorilor și al regizorului de a pune în valoare un text în care nu se dau lecții de morală sau însăilări mimînd simplist realitatea. Actorii sînt conștienți că nu se poate face

RĂMÎNE PE JOI de EUGENIA BUSUIOCEANU • TEATRUL „VICTOR ION POPA” din BÎRLAD • Data premierii : 27 decembrie 1987 • Regia : CRISTIAN NACU • Scenografia : ADRIANA RAICU PETRE • Distribuția : GEORGE ALEXANDRU (Liviu Diaconescu); VALY MIHALACHE (Ana Diaconescu); TAMARA CONSTANTINESCU (Mirela Rațiu); DIANA PASCAL (Lilliana Stavăr); FLORIN PREDUNA (Vasile Stavăr); MARCEL BRÎNZEIU (Sorin Bădilă); CONSTANTIN PETRICAN (Nicolae Oprîtescu); EUDOXIA VOLBEA (Secretara lui Oprîtescu).

spectacol cu o poantă sau alta. Textul oferit a coincis nu numai cu preferința actorilor, dar și a spectatorilor, iubitori de teatru contemporan. Actorii și-au interpretat rolul pe coordonatele personalității lor, jucând la nivelul unui teatru adevărat.

George Alexandru (în rolul lui Liviu Diaconescu) se află în situația de a-și construi un personaj cuceritor, agreat de spectatori, câștigând, la capătul unui periplu dramatic, simpla, omenească înțelegere a experienței. Constantin Petrican (în rolul inginerului-șef) neîngroșind nici o clipă trăsăturile personajului său, odios în comportamentul său, face din cabotismul acestuia prezența insuportabilă a acelor specimene subumane care mai populează societatea noastră. Tamara Constantinescu (falsa ziaristă Mirela Rațiu) a jucat cu fantezie, avînd un temperament deosebit și un glas bun. Mirela intervine neașteptat în viața celorlalte personaje (sînt o sentimentală, semănă cu una din bunicii!), dominînd nu o dată scena cu prezența ei tumultuoasă. Valy Miha-lache (Ana Diaconescu), Diana Pascal (Liliana Stavăr), Florin Predună (Vasile Stavăr), Marcel Brînzeiu (Sorin Bădilă), Eudoxia Volbea (Secretara lui Opreșescu) au jucat cu conștiința că rolurile lor în această piesă, chiar cele mai mici, au semnificația și povestea lor, că fiecare cuvînt care se rostește nu este aruncat la întimplare, și că fiecare gest trebuie urmat de un altul, de egală valoare și nu ignorat. Cît despre piesa Eugeniei Busuioceanu, ea are un dinamism mereu în creștere, cu ritm alert și variat, pentru care regizorul Cristian Nacu a găsit și formulat, alături de scenografa Adriana Raicu-Petre, mijloacele necesare punerii în valoare a textului. Un spectacol susținut cu plăcere atît de echipa teatrului bîrlădean, cît și de publicul său, interesat de subiectele, alese din repertoriul românesc contemporan.

Areta ȘANDRU

George Alexandru și Constantin Petrican în „Rămîne pe joi”, Teatrul „V. I. Popa” din Bîrlad

Discuția ca text dramatic

Se înmulțesc piesele „discuționiste”. Miza acestei categorii de piese se vrea a fi nu arta, ci adevărul. Numai că, în mod deloc paradoxal, tocmai aerul tare al adevărului le lipsește. De la o piesă la alta circulă aceleași situații și confruntări-clîșeu, aceleași marionete pe post de personaje. Nu-i de mirare că piesa unui veleitar ocazional seamănă cu piesa unui grafoman sîrguincios, ori cu aceea a unui scriitor de reșume, care a dat și opere de reală valoare. De aceea, nu trebuie să afirmăm fericiți: veleitarul nu e mai rău decît culare (și cutare). Dimpotrivă, trebuie să spunem cu tristețe: pînă și cutare coboară ștacheta la nivelul veleitarismului.

**NE NAȘTEM O SINGURĂ DATĂ
DE ION CIURDARU • TEATRUL
NAȚIONAL din TÎRGU MUREȘ •
Data premierei: 10 decembrie 1987
• Regia: DAN ALECSANDRESCU •
Distribuția: MIHAI GINGULESCU
(Matei); LIVIA GINGULESCU (El-
vira); ION RIȚIU (Andrei); ION FIS-
CUTEANU (Lucian); MONICA RIS-
TEA (Letiția); CORNEL POPESCU
(Mihai); MIHAELA RĂDESCU (Oana).**